

iveien, er det Regjeringens Ansvar, Regjeringens Skyld. Det er overmaade let og bekvemt for det ærede Medlem at tage Sagen paa den Maade, og det kan godt være, at han i den Henseende er i fuldkommen god Tro — det betvivler jeg slet ikke — men det ærede Medlem maa ikke kunne Andet end erkjende, at man vel fra andre Sider og navnlig fra Regjeringens ikke vil erkjende, at, naar der er noget Galt tilstede, maa det absolut være Regjeringens Feil. Det er ganske vist, at, naar man ikke kan komme videre, men er hørt fast, maa Skylden ligge et Sted; men at den ikke skulde ligge hos Flertallet i dette Thing, er Noget, som jeg tror, at Regjeringen ingenlunde kan erkjende, og som vi Andre heller ikke kunne erkjende. Iøvrigt forekommer det mig at være en overmaade tvungen Maade, hoorpaa det ærede Medlem søgte at komme bort fra sin Stilling i 1873. Han glemt jo Foraaret 1873, da han i Mai Maaned ved tredje Behandling af Finantsloven for 1873—74 meget ivrig kæmpede for, at man skulde negte Finantsloven og ogsaa fik et stort Antal Medlemmer med sig, men ganske vist dengang ikke et tilstrækkeligt Antal. Det var med megen Kraft, han kæmpede, men jeg skal iøvrigt ikke udtale nogen Dom derover. Ligeledes i Efteraaret 1873 gjorde han store Anstrengelser og fik virkelig det daværende Flertal, som bestod af 53 af Thingets 102 Medlemmer, til at negte Finantslovsforlaget. Nu vil det ærede Medlem give det Udseende af, at det var ikke Hensigten at ville ad den Vej tvinge Ministeriet bort; men, naar man vil gennemlese Forhandlingerne dengang, vil man se, at Talen da lød ganske anderledes. Da lagde man ikke Dølgemaal paa sin Hensigt og gav det ikke Udseende af, at man kun havde til Hensigt at foretage et forbigaaende Experiment og lade Valgerne udtale sig om det, som de allerede Næret iforveien havde havt Leilighed til at udtale sig om. Iøvrigt skal jeg med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om, hvad der er passeret siden 1863 vedrørende Tillægsbevillingslove, blot sige, at det er umuligt kan sluttes Noget for det ærede Medlem deraf, at der ikke er fremkommet eller vedtaget saadanne Love. Det er i hvert Fald klart. Om man derimod kan slutte Noget deraf i den modsatte Retning, kan være omvisteligt. Hvorvidt der iøvrigt har foreligget Tilfælde, hoor man vilde have fundet sig foranlediget til at fremlægge saadanne Forslag, har jeg, som sagt, ikke havt Leilighed at undersøge endnu, men det skal jeg nærmere gjøre.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Berg): Det sidste Spørgsmaal vil jeg saa lade ligge for det ærede Medlems Vedkommende. Han

har ikke rokket en Tøddel ved nogen af mine Meddelelser; jeg henstiller det til hans nærmere Undersøgelse. Jeg tillader mig altsaa at lade det staa, som nu engang er fremsat af mig. Men derimod er der en lille Episode fra 1873, som det ærede Medlem kom tilbage til, og jeg vil for den politiske Histories Sandheds Skyld optage den. Det ærede Medlem lød min Forklaring med Hensyn til Efteraaret 1873 staa, men i Foraaret 1873 var affirat det Samme Tilfældet. Den midlertidige Bevilling havde foreligget, og vi havde vedtaget en Forkængelse af dens Gyldighed til 1ste Juli, for at Ministeriet, hvis vi fik dets Finantslovsforslag forkastet, da kunde have fornøden Bevilling til at holde Maskineriet i Gang, saafremt det ikke gik, men vilde have en Opløsning — altsaa gjorde vi det i samme Endemaal som i Efteraaret i 1873, nemlig for at fremkalde en Opløsning. Nu sagde det ærede Medlem, at vi jo vidste, hvorledes Valgerne stillede sig, da der havde været Valg Næret iforveien. Nei, thi indtil Næret iforveien havde vi været i Mindretal, og derfor kunde Valgerne ikke dengang dømmes om, hvorledes vor Stilling var til et Ministerium, som stod i Modsetning til et Folkethingsflertal. Det kunde de først, efter at Sessjonen var foregaaet under Forhandlingerne med et saadant Ministerium. Det ærede Medlem selv skal ikke, tror jeg, være historisk Vidne i den Retning. Jeg tror ikke, han kjenner det, han henviser til. Han kan gennemlese Forhandlingerne baade i Efteraaret og i Foraaret, saa vil han se, at det stemmer med Karakteren af det her fremsatte og ikke er noget nyt Opfundet. Det ærede Medlem skal ikke stole paa sig selv, thi dertil lever han for meget i Kjøbenhavn og for lidt udenfor, men heller ikke paa sin Sufflør i dette Tilfælde, det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen), thi han bevæger sig ganske vist nok udenfor Kjøbenhavn, men indenfor saa begrænsede Theorier, at han utvivlsomt ikke kan vejlede det ærede Medlem til en ret Forstaaelse af sine Modstanderes politiske Opfattelse eller det, der ligger til Grund for deres Handlinger. Jeg har troet at maatte sige dette, fordi det er unyttigt for det ærede Medlem, tror jeg, at komme tilbage til disse gamle Historier, da jeg ser, at han ikke har forstaaet dem rigtigt.

Thomsen: Den Diskussion, der har optaget den største Del af dette Møde, nemlig de konstitutionelle Betragtninger vedrørende Spørgsmaalet om Tillægsbevillinger, har naturligvis i og for sig en høj Grad af Interesse, og jeg kan ogsaa forstaa, at den ærede Ordfører for Flertallet (Berg) havde en særlig Interesse i, at dette Spørgsmaal er kommet til at antage saa store